

Den magiske dukkefabrikken

Av Hanne Buch • Illustrert av Camilla Billett

Den magiske dukkefabrikken

Hanne Buch

Illustrert av Camilla Billett

© Figenschou forlag 2018
© Tekst: Hanne Buch
© Illustrasjoner, omslag og design: Camilla Billett

ISBN: 978-82-93335-71-9
Trykk: Livonia Print

www.figenschouforlag.no
www.facebook.com/figenschouforlag

Det må ikke kopieres fra denne boken i strid med åndsverksloven eller avtaler om kopiering inngått med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Kopiering i strid med lov eller avtale medfører erstatningsansvar.

Figenschou forlag

Den magiske dukkefabrikken

I et land langt borte, lå det en gang en magisk dukkefabrikk. På denne fabrikk jobbet det en oppfinner, som lagde helt spesielle dukker. Dukkene var nesten som vanlige barn: De kunne gå, tenke og snakke selv. Og de kunne føle glede og sorg, akkurat som deg og meg.

Når dukkene var ferdige på fabrikk, ble de puttet i små bokser. Så ble de sendt til leketøysbutikker over hele landet, slik at alle barn kunne kjøpe seg en bestevenn.

En gang var det en jente som kjøpte seg en bestevenn. Bestevennen het Dukke-Lise, og ville leke med dukker både dag og natt. Etter hvert ble jenta lei av å leke med dukker. Men hver gang hun forsøkte å gjøre noe annet, ble Dukke-Lise sint.

Til slutt fikk jenta nok. Dukke-Lise ble puttet ned i boksen igjen og levert tilbake til butikken. Så ble Dukke-Lise sendt til Dukkefabrikken, for å bli reparert. Og det er her denne historien begynner.

Tilbake på fabrikken

Jeg åpner øynene. Det står en mann i hvit frakk, ved siden av sengen min.

– Hei Dukke-Lise, nå er du tilbake på Dukkefabrikken, sier mannen. – Du hadde gått i stykker, men nå har jeg reparert deg og du er like god som ny.

– Takk, sier jeg, men jeg klarer ikke å smile ...

– Du ser litt lei deg ut, sier Fabrikkmannen. – Er det noe galt?

– ... Jeg angrer på at jeg ble sint på venninnen min, sier jeg.

– Hvis jeg ikke hadde blitt så sint, ville vi fortsatt vært bestevenner.

– Det er ikke din skyld at du ble så sint, sier Fabrikkmannen og stryker meg over håret. – Sinnemestringen din hadde gått i stykker. Men nå har jeg fikset den, og da blir det lettere for deg å leke med andre. Vi finner nok en ny bestevenn til deg, skal du se.

Akkurat da kommer en robot svevende lydløst bort til oss.

Roboten heter Arnold, og holder en kaffekopp i den ene kloen.

– Tusen takk, sier fabrikkmannen og tar koppen.

– Bare hyggelig ... I'll be back, svarer Arnold mekanisk og svever videre.

Fabrikkmannen tar en fornøyd slurk av kaffen.

– Kan du gjøre flere endringer på meg? spør jeg.

– Hva tenker du på da? spør Fabrikkmannen.

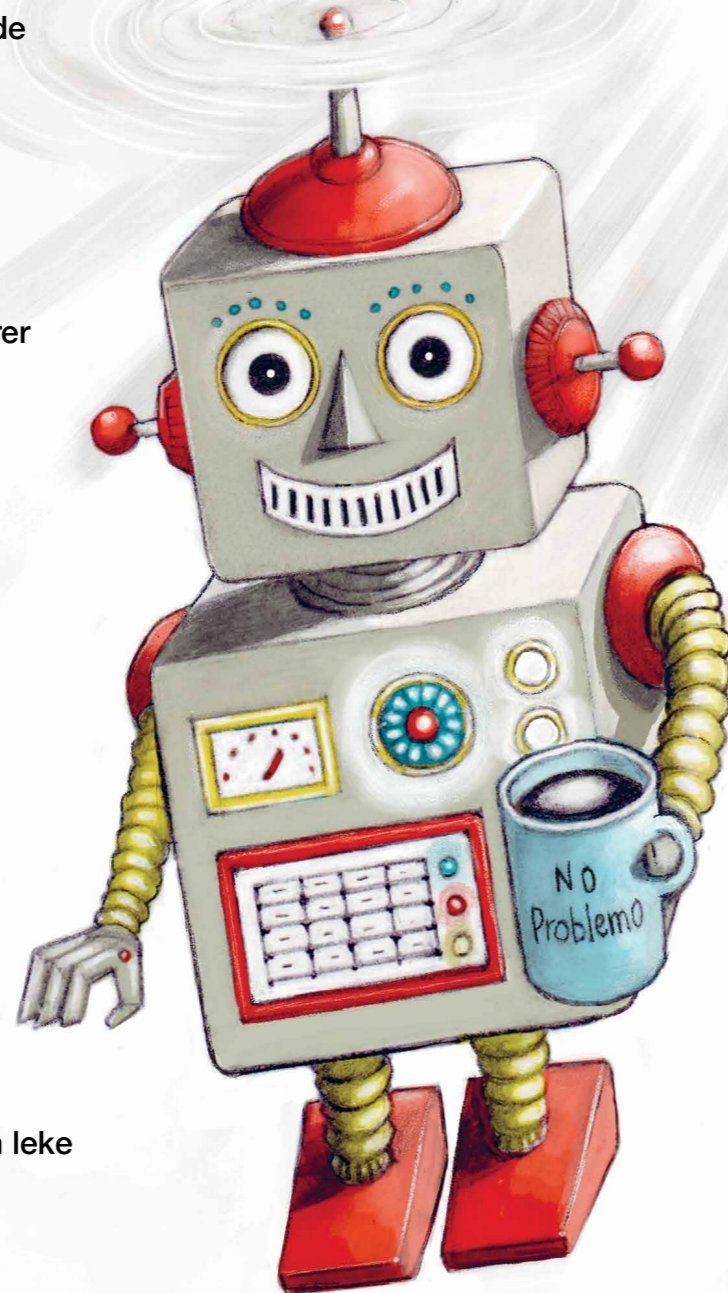
– Jeg har så lyst til å bli en ordentlig jente ... sier jeg.

– Det skjønner jeg, sier Fabrikkmannen. – Men jeg klarer ikke å trylle, dessverre.

Så du vil nok alltid være en dukke.

Jeg sukker.

– Men kan du gjøre sånn at jeg kan leke ute, i hvert fall? spør jeg.

– Nei, dessverre, svarer Fabrikkmannen. – Du er bare til innebruk.

– Men hva skjer egentlig hvis jeg leker ute?

– Da blir du til en vanlig dukke, som ikke kan gå eller snakke selv.

– Huff! sier jeg og grøsser.

Fabrikkmannen reiser seg opp og trykker på en knapp på veggen.

Roboten Arnold svever bort til oss og henter den tomme koppen.

Så tar Fabrikkmannen meg i hånden, og sier: – Kom, Dukke-Lise!

Nå skal jeg vise deg rundt på fabrikk!

Hånden til Fabrikkmannen er god og varm. Jeg kikker opp på ham.

– Er du pappaen min? spør jeg.

– Nei, ikke på ordentlig, svarer Fabrikkmannen og smiler til meg.

– Men det er jeg som har laget deg.

Vi stanser foran en stor, brummende maskin. Det lukter lim og maling.

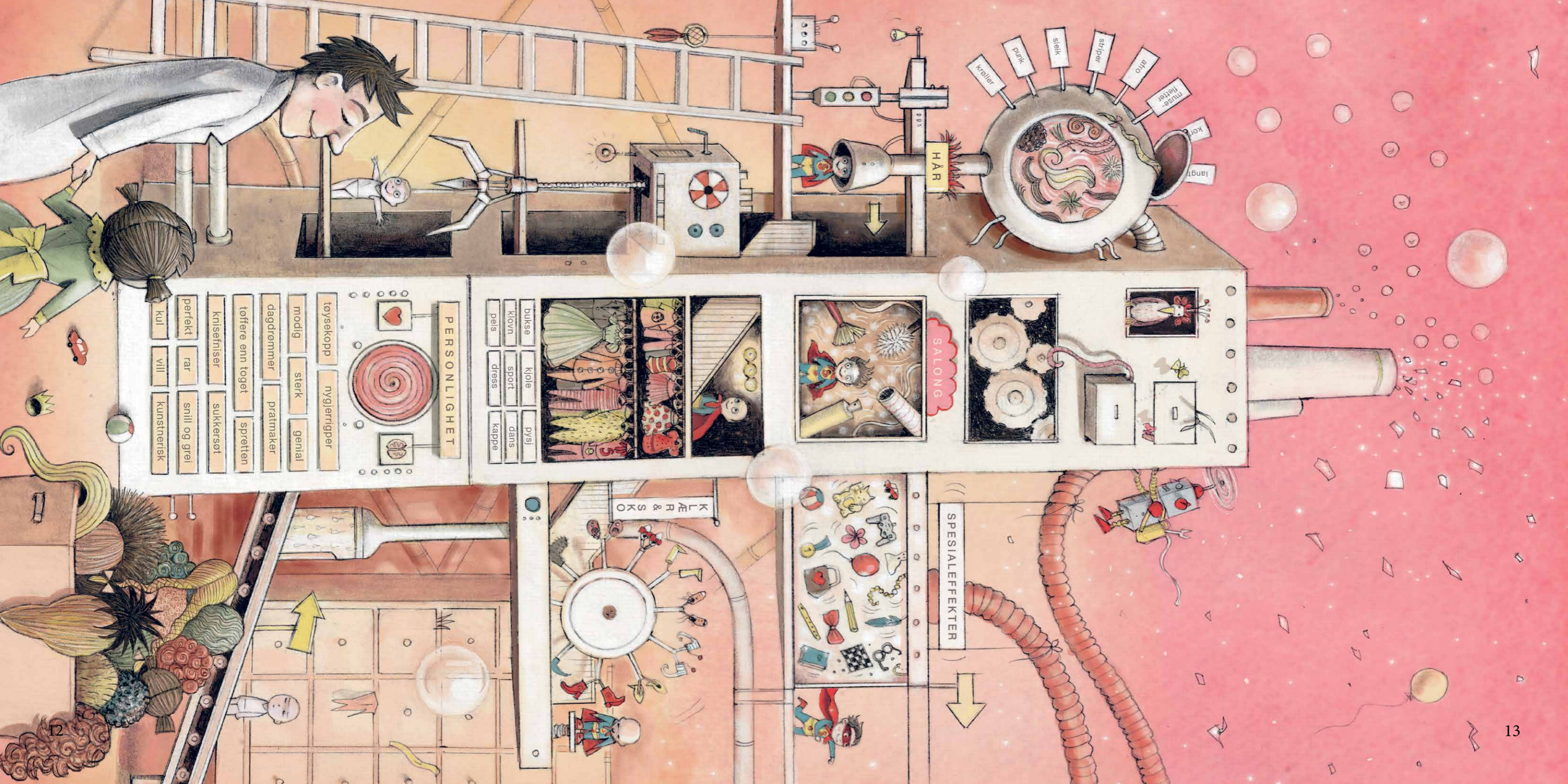
En glittersky siver ut av pipen på toppen.

– I denne maskinen ble du laget, Dukke-Lise, sier Fabrikkmannen.

– Hva lager den nå? spør jeg.

– En superhelt, svarer Fabrikkmannen. – Og etterpå skal den lage en datamaskin-dukke. Det er en helt ny modell. Det er så mange barn som liker å spille dataspill for tiden, og hvis de kjøper den dukken vil de alltid ha noen å spille sammen med. Og en skikkelig bonus er at dukken kan lage nye spill, helt selv!

– Kult! sier jeg.

PERSONLIGHET

♥	nygjerrig
🌀	sterk
🧠	genial
🧘	modig
🚂	dagdrømmer
🗣️	pratemaker
🚂	tøffere enn toget
🍬	sprøtten
👉	knusefniser
👉	sukkersøt
👉	perfekt
👉	rar
👉	snill og grei
👉	vill
👉	kunstnerisk

bukse	kjole	pyssi
klovn	sport	dans
pels	dress	kappe

SPEZIALEFFEKTER

KLE R & SKO

Musikk strømmer ut gjennom en åpen dør. Jeg går bort og kikker inn.

Det er såpebobler i luften.

Roboten Arnold vasker opp, mens han synger og danser til musikken.

– Du e elektrisk, du gir meg støt når jeg tenker på deg, gauler Arnold.

Jeg smiler for meg selv.

– Kom, så skal jeg vise deg lekerommet, sier Fabrikkmannen og tar meg med bort til en blå dør. – Nå skal du få møte de andre dukkene, som også har blitt sendt til reparasjon.

Det kiler i magen min. Jeg håper de liker meg!

De andre dukkene

Fabrikkmannen åpner døren og vi går inn.

Jeg må passe på hvor jeg går, så jeg ikke trækker på alle lekene.

Ned fra taket henger det et klatretau man kan svinge seg i.

Det vil jeg prøve senere!

På gulvet sitter tre dukker og leker. Jeg ser med en gang hva slags typer dukker det er: en superhelt, en jåledukke og en tøysekopp.

Jåledukken og Superhelten har sinte ansikter. De river og drar i det samme kosedyret.

– Nå er det min tur til å ha den! sier Jåledukken.

– Nei, du hadde den i stad! sier Superhelten. – Nå er det min tur!

Fabrikkmannen kremter høyt.

De andre dukkene ser opp og stirrer på meg.

Jeg blir varm i kinnene og ser ned på skoene mine.

Da jeg kikker opp igjen, leter Jåledukken og Superhelten etter kosedyret de kranglet om. Det er borte. De leter under teppet og putene, men de finner det ikke noe sted.

Til slutt begynner Tøysekoppen å le.

– Ha! Nå lurte jeg dere! sier Tøysekoppen. – Jeg har gjemt kosedyret på et hemmelig sted, så nå må dere finne noe annet å krangle om.

– Åh, det er dårlig gjort! roper Jåledukken og Superhelten.

– Så, så, nå må dere roe dere ned, sier Fabrikkmannen. – Det har kommet en ny dukke til oss i dag. Kan dere si hei til Dukke-Lise?

– Hei Dukke-Lise, sier de andre dukkene.

Jåledukken ser på kjolen min og lager nedovermunn.

Fabrikkmannen sier at han vil ha en prat med oss, og setter seg ned i en stol.

– Kan dere fortelle meg hvorfor dere tror dere ble levert tilbake til leketøysbutikken? spør Fabrikkmannen.

– Gjerne! sier Jåledukken og retter seg opp i ryggen.

– Jeg ble sendt i retur fordi hun som eide meg ble sjalu på meg. Jeg er nemlig mye penere enn henne, og hun hadde *ingen* fine kjoler. Jeg spurte henne om hun hadde stygge klær fordi hun var fattig, men da bare så hun rart på meg.

– Nå er det min tur, sier Superhelten. – Vennen min hadde et kosedyr som het Rufse, som han alltid sov med i sengen. En dag ville jeg lære Rufse å fly, så han kunne rømme unna et skummelt monster. Rufse fløy perfekt ut av vinduet og rett opp i søppelkassen. Da begynte vennen min å gråte. Men han burde jo vært glad for at jeg reddet Rufse fra monsteret! Så han var ikke tøff nok til å leve sammen med en ekte superhelt.

– Han jeg bodde hos hadde ikke humor, sier Tøysekoppen. – En gang festet jeg usynlig plast under dolokket, sånn at da han stod og tisset, så sprutet det tiss opp på ham. Men tror du han lo av det? Nei da.

Jeg ler og sier: – Jeg synes det var morsomt!

Tøysekoppen smiler til meg.

Så er det min tur til å fortelle.

– Min bestevenninne synes det var gøy å lese bøker og gjøre lekser, sier jeg.

– Men det er jo ikke noe gøy for meg, for jeg er jo laget for å leke med dukker! Til slutt fikk jeg nok, og rev i stykker boken hun leste. Jeg ville jo bare at hun skulle leke med meg. Men istedenfor puttet hun meg ned i boksen igjen ...

– Det var dårlig gjort av henne, sier Tøysekoppen.

– Helt enig! sier jeg.

– Nå skal jeg gi dere noen tips, så det forhåpentligvis går litt bedre neste gang, sier Fabrikkmannen.

– Dere er jo laget for å være en god bestevenn, og for å være en god bestevenn, så må dere øve dere på å se hva som gjør bestevennen deres glad.

– Men hvordan kan vi vite det?
spør jeg utålmodig.

– Dere må prøve å leve dere inn i hvordan det er å være bestevennen deres, sier Fabrikkmannen. – Hvis bestevennen din er lei seg, må dere spørre dere selv: Hvorfor er hun trist? Og hva kan jeg gjøre for å hjelpe henne til å bli glad igjen?

– Men hva skal vi gjøre hvis bestevennen vår vil leke noe annet enn vi har lyst til? spør Tøysekoppen.

– Gode venner bytter på å bestemme, sier Fabrikkmannen. – Hvis dere alltid skal bestemme, vil bestevennen deres bli lei av å leke med dere og pakke dere ned i boksen igjen. Og det vil dere vel ikke?

– Nei! sier vi raskt.

– Og så må dere ikke være redde for å teste nye ting, sier Fabrikkmannen.

– Kanskje dere oppdager at dere liker det?

Tøysekoppen og jeg ser på hverandre og skjærer grimaser.

Det kommer *aldri* til å skje!

Fabrikkmannen forteller oss at når bestevennene våre blir eldre, så kommer de til å synes det er barnslig å leke. Da kommer vi til å bli pakket ned i boksen igjen, eller bli gitt bort til et annet barn.

– Så forsøk å ha det gøy med de nye bestevennene deres, så lenge dere kan, sier Fabrikkmannen.

Vi nikker og blir stille.

Jeg prøver å ikke tenke på hvor mørkt og kaldt det er inni boksen ...

Avisannonsen

Noen dager senere kommer Fabrikkmannen inn i lekerommet. Arnold svever ved siden av ham, med en avis i kloen sin.

Tøysekoppen og jeg følger spent med, og håper at Fabrikkmannen skal sette seg i stolen sin. Vi har nemlig akkurat lagt en prompepute under puten ...

Fabrikkmannen går bort til stolen .... og setter seg ned.

PRRRRROMP!

Tøysekoppen og jeg ruller rundt på gulvet i latter.

Fabrikkmannen ler litt han også.

Så forteller Fabrikkmannen at han har satt inn en annonse i avisen, for å finne et nytt hjem til oss. Han leser annonsen høyt for oss:

Gis bort

TRENGER DU EN BESTEVENN?

Er du under 12 år og trenger en bestevenn? Da kan du få en «Bestevenn på boks» – helt gratis! Skriv et brev til Dukkefabrikken – eller få hjelp av en voksen – og fortell litt om deg selv og hvorfor akkurat DU bør få en ny bestevenn.

Merk konvolutten med «Bestevenn på boks».

For noen dager siden fikk Dukkefabrikken et brev fra en jente som heter Sofia, som trenger en ny bestevenn. Og Sofia skal komme på besøk hit til Dukkefabrikken, i dag!

– Det betyr at en av dere kommer til å få et nytt hjem, sier Fabrikkmannen og smiler til oss. – Kan dere gjøre dere klare?

– JA! roper vi i kor.

Jeg spurter bort til kleshyllen min. Tar på meg en ren kjole. Vasker ansiktet. Grer håret. Lager stramme musefletter.

Nå er jeg klar!

Det kribler i magen. Jeg håper Sofia velger meg. Jeg har så lyst til å bo sammen med en ordentlig familie!

Jåledukken kommer bort til meg og hever øyenbrynene.

– Skal du ha på deg det der? sier Jåledukken og peker på kjolen min.

– Ja, hvorfor ikke? sier jeg.

– Du kommer *aldri* til å bli valgt hvis du går i en spygrønn kjole, sier Jåledukken.

Jeg knytter nevene.

– Det skal vi nå se på ... sier jeg og gjør øynene smale.

Sofia kommer på besøk

Akkurat da banker det på døren. Det må være Sofia!

Vi stiller oss opp på rekke.

Fabrikkmannen åpner døren, hilser på Sofia, og tar henne med bort til oss.

– Her er de, sier Fabrikkmannen til Sofia. – Nå kan du snakke litt med dem, og se hvilken du vil ha.

Sofia kommer først bort til meg. Hun har snille, brune øyne.

– Hei, jeg heter Lise, sier jeg og smiler. – Men alle kaller meg Dukke-Lise, fordi jeg er så glad i å leke med dukker.

– Det er jeg også, sier Sofia.

Jeg prøver å finne på noe smart å si, så Sofia skal velge meg.

Men det kjennes som om ordene har limt seg fast i halsen.

Det blir stille.

Sofia kikker seg litt rundt og går bort til Jåledukken.

– Så fin kjole du har, sier Sofia.

– Åh, hjertelig tusen takk, fineste du, sier Jåledukken og neier.

– Hva liker du å leke? spør Sofia.

– Jeg synes det er gøy å prøve forskjellige klær, og lage fine frisyrrer, sier Jåledukken. – Hvis du vil, så kan jeg lage en flette på deg?

– Gjerne, sier Sofia og setter seg ned på gulvet.

Jåledukken grer håret til Sofia. Så lager hun en flette som snurrer rundt hodet hennes.

Da hun er ferdig, trekker Jåledukken fram et speil fra lommen, så Sofia kan se seg selv.

– Det ble kjempefint! Tusen takk! sier Sofia og smiler til Jåledukken.

Å nei! tenker jeg. Nå kommer Sofia sikkert til å velge Jåledukken ... Jeg må gjøre noe, men hva?

Jeg går med raske skritt bort til Jåledukken og Sofia. Jåledukken later som om hun ikke ser meg. Da legger jeg merke til at Sofia har på seg en genser med en legotegning på.

Selv om jeg ikke synes det er gøy å leke med lego, sier jeg:

– Kul genser! Jeg er veldig glad i å leke med lego.

Jåledukken himler med øynene og sier:

– Åh, lego er jo *kjempekjædelig!* Hvem gidder å leke med *det*?

– Ehm ... Jeg synes også det er gøy å leke med lego, sier Sofia forsiktig.

Da tar jeg sats og juger videre:

– En gang bygget jeg et legotårn som var høyere enn meg selv. Det var SÅ høyt sier jeg og holder armene i været.

– Kult! sier Sofia og smiler.

– Det hadde vært gøy å bygge lego sammen med deg en gang, sier jeg og smiler uskyldig.

– Jeg har masse lego hjemme, sier Sofia. – Har du lyst til å bli med meg hjem i dag og leke?

– Gjerne! sier jeg.

Mens Sofia går bort til Fabrikkmannen og forteller at hun har valgt meg, snur jeg meg mot Jåledukken og hvisker:

- Hva var det du sa? At jeg aldri ville bli valgt hvis jeg gikk i en spygrønn kjole?
- Dust! freser Jåledukken.
- Dust kan du være selv, sier jeg og går bort til Tøysekoppen.

Tøysekoppen gir meg en rask klem og sier:

- Lykke til, da, Dukke-Lise. – Ikke gjør noe jeg ville gjort!
- Takk, sier jeg. – Jeg håper du også snart får en familie.
- Jeg også, sier Tøysekoppen. – Men jeg har det bra her så lenge. Og tenk så kjedelig det ville blitt for Fabrikkmannen, hvis ikke jeg var her og tøyset med ham.
- Jeg håper vi sees igjen, sier jeg.
- Jeg også, sier Tøysekoppen.

Jeg pakker ned kjolene og liksom-maten min i en bag. Tenk at jeg skal få et nytt hjem!

Plutselig ser jeg at Fabrikkmannen gir boksen min til Sofia. Jeg stivner.

Fabrikkmannen snakker til Sofia med lav stemme, for at jeg ikke skal høre hva han sier. Men jeg hører alt likevel.

- Bruksanvisningen til Dukke-Lise står bakpå boksen, sier Fabrikkmannen.
- Husk at selv om Dukke-Lise ser ut som en vanlig jente, så tåler hun ikke det samme som deg. Hun kan ikke leke utendørs, og kan ikke spise eller drikke.
- Men blir hun ikke sulten? spør Sofia bekymret.
- Nei da, ingen fare, sier Fabrikkmannen og smiler. – Dukker kjenner hverken

sult eller tørst.

– Det var bra, sier Sofia lettet.

– Og så er det en ting til du bør vite, sier Fabrikkmannen. – Hvis Dukke-Lise oppfører seg dårlig, eller du blir lei av å leke med henne, kan du trykke på den røde knappen i nakken hennes. Da krymper hun, og blir så liten at du kan putte henne ned i boksen igjen.

Jeg blir iskald inni meg.

Men da Sofia kommer bort til meg, smiler jeg påklistret. Denne gangen må jeg oppføre meg bra, så jeg ikke blir puttet ned i boksen igjen!

Jeg løfter opp bagen min og er klar til å dra. Fabrikkmannen gir meg en god klem og ønsker meg lykke til. Han er litt våt i øynene. Men da jeg lover å komme på besøk, smiler han igjen.

I det jeg går ut døren, vinker Arnold til meg og sier:

– Hasta la vista, baby.

– Vi sees, Arnold! sier jeg og vinker tilbake.

Hjemme hos Sofia

Sofia har en stor boks med dukker på rommet sitt. Jeg graver i kassen, og ser at en av dukkene likner på meg. Hun har til og med på seg en grønn kjole!

Jeg løfter henne forsiktig opp. Hun kan hete Mini-Meg. Nå er jeg klar til å leke!

Men da sier Sofia:

– Skal vi leke med tog?

– Tog!?! ... Ehm ... det kan vi vel, sier jeg, selv om det høres kjempekjedelig ut.

Vi setter togsquinnene sammen i en lang, lang rekke. Det tar *evigheter*. Banen går ut fra Sofias rom, inn i loftstuen, under en sofa og tilbake igjen. Endelig er vi ferdige. Nå kan vi vel leke med dukker, tenker jeg. Men da sier Sofia:

– Nå setter vi på togene!

Jeg sukker.

Vi velger hvert vårt tog fra kassen. Togene er rare. De har ansikter, som om de var dukker!

Jeg velger meg et smilende gulltog. Sofia viser meg hvordan man skrur det på, og så setter vi de ned på squinnene.

Togene freser bortover av seg selv og sier: Tshuu-tshuu.

– Skru av lyset, så skal du få se noe kult! sier Sofia.

Jeg skrur av lyset.

Idet toget mitt kjører inn i en tunnel, ser jeg det: Toget har ordentlige lys!

– Wow, så stilig! sier jeg, og mener det faktisk.

Etterpå bygger vi et legotårn, som blir så høyt at vi må stå på en krakk mens vi bygger. Det går nesten opp til taket!

Da det har blitt mørkt ute, gjør vi oss klare til å sove.

Jeg ligger på en madrass på gulvet til Sofia. Dynen knitrer når jeg flytter på meg, og puten min lukter såpe.

I taket henger det små stjerner som lyser av seg selv.

– Mamma hang opp stjernene for at jeg skulle ha noe fint å se på når jeg sovnet, sier Sofia. – For da ville jeg ikke bli så redd når det er mørkt.

Og det virket! Nå trenger jeg ikke sove med lyset på lenger.

Jeg kikker opp på stjernene. Tenk så fint det må være å ha en mamma, som gjør sånne snille ting ...

Plutselig får jeg noe mykt i hodet. Sofia har kastet ned et kosedyr til meg.

– Den kan være din, sier Sofia. – Han heter Bamse.

– Takk! sier jeg, og borer ansiktet ned i den myke pelsen til Bamse.

Han lukter søtt.

– Det er så gøy å endelig ha noen å leke med, sier Sofia.

– Det synes jeg også, sier jeg.

– ... Jeg gruer meg til sommerferien er over, sier Sofia og ser trist ut.

– Da må jeg begynne på den nye skolen, og jeg kjenner ingen der.

Jeg prøver å finne på noe å si, som kan gjøre Sofia glad igjen.

– Du får sikkert nye venner fort, sier jeg.

– Men jeg savner de gamle vennene mine, og læreren min, sier Sofia. – Jeg skulle ønske vi aldri hadde flyttet, og at alt var som før ...

– Det skjønner jeg, sier jeg. – Jeg liker heller ikke nye ting.

Sofia smiler til meg.

Etter et par timers søvn er jeg fullt oppladet. Sofia sover rolig ved siden av meg.

Jeg setter meg opp og kikker rundt i rommet. Kassen med dukker står under vinduet, og jeg får skikkelig lyst til å leke med dukker.

Men akkurat da ser jeg boksen min, på toppen av bokhyllen ...

Jeg legger meg stille ned under dynen, så jeg ikke vekker Sofia. Jeg vil ikke at hun skal bli irritert på meg.

Hoppedingsen

Morgenen etterpå leker vi med kosedyr. Babysjiraffen blir kidnappet av en løve, og stengt inni et kott. De andre dyrene må redde den!

Til slutt klarer de å lure løven i en felle, og slipper løs sjiraffen.

Da har dyrene en fest. Vi setter på musikk og dyrene danser.

Da kosedyr-festen er over, strekker Sofia på armene og kikker ut av vinduet.

– Det er så fint vær ute, sier Sofia. – Skal vi gå ut i hagen og leke?

– Eh ... jeg kan ikke leke utendørs, sier jeg.

– Åh, søren! Det glemte jeg! sier Sofia og ser skuffet ut.

– Men ... du kan jo gå ut og leke? sier jeg, og håper inni meg at hun ikke vil gjøre det.

Men Sofia smiler til meg og sier:

– Da tar jeg en kjapp tur ut.

Jeg kikker ut gjennom vinduet i stuen. Glasset kjennes kaldt mot pannen og hendene mine.

Sofia klatrer opp på en stor runding, med netting rundt. Hun hopper høyt, høyt opp i luften. Håret hennes stritter til alle kanter. Det ser vilt gøy ut. Jeg skulle så gjerne vært på den hoppedingsen, sammen med henne ...

Sofia vinker og smiler til meg.

Jeg vinker og forsøker å smile tilbake.

Etter en stund klatrer Sofia ned stigen og forsvinner rundt hushjørnet.

Nå kommer hun sikkert inn igjen til meg!

Jeg får lykkebobler i magen og sprinter bort til ytterdøren. Men hvor blir det av henne?

Jeg kikker ut av det lille vinduet i døren.

Ute i gaten er det noen gutter og jenter som hopper tau.

Sofia står et stykke unna og ser på dem.

De andre barna vinker på Sofia.

Sofia nøler litt. Så går hun med raske skritt bort til dem.

Ingrid

Sofia prater og ler sammen med de andre barna. Jeg lurer på hva de snakker om?

En jente med langt lyst hår, smiler veldig mye til Sofia.

Irriterende mye, faktisk.

På veggen ved siden av meg, henger et stort speil.

Jeg prøver å ikke se inn i speilet. For selv om jeg føler meg som en vanlig jente, inni meg, så kommer jeg alltid til å se ut som en dukke.

Endelig ser det ut som om de er ferdig med å prate! Guttene tar opp hoppetauet, og slenger det rundt og rundt. Sofia snur seg mot huset for å gå hjemover.

Men akkurat da sier jenta med det lyse håret noe til Sofia. Sofia smiler og nikker til henne. Så tar de hverandre i hendene, løper inn under hoppetauet og hopper i takt ...

Jeg går opp på rommet, legger meg på sengen og holder hardt rundt Bamse. Jeg må ha sovnet, for jeg våkner av at Sofia står ved siden av meg og smiler. Hun er rød i kinnene og svett i håret.

Jeg setter meg opp i sengen.

– Vet du hva? sier Sofia andpustent. – Jeg ble kjent med noen barn som går på den nye skolen min. Og hun ene går i den klassen jeg skal begynne i!

– Har hun lyst hår? spør jeg.

– Ja, hvordan visste du det!? svarer Sofia. – Hun heter Ingrid og bor rett borti gaten her. Hun er kjempehyggelig! Og vi skal ta følge til skolen!

– Så fint, da, sier jeg stille og ser ned på Bamse.

Magen min kjennes ut som om den er på vrangen.

Kakebaking

Sofia skal lære meg å lage sjokoladekake.

Jeg får lov til å knuse eggene, og blir klissete på hendene. Det kommer litt skall ned i kakedeigen, men Sofia klarer å plukke det ut med en gaffel.

Sofia putter kaken inn i ovnen.

Etter en stund fylles rommet med en god, søt lukt. Jeg kikker inn i det lille vinduet til ovnen. Kaken har blitt nesten dobbelt så stor!

Da kaken er ferdig, setter vi oss ved kjøkkenbordet. Sofia deler opp kaken med en kniv, og legger et digert kakestykke på tallerkenen sin.

Da jeg legger liksom-kaken på tallerken min sier det «klank».

Sofia smatter fornøyd og får kakesmuler rundt munnen.

Jeg forsøker å lage smattelyder jeg også.

Da Sofia har spist opp kakestykket, forsyner hun seg med ett til.

– Denne kaken pleier jeg å spise når jeg har bursdag, sier Sofia.

– Når har du bursdag, forresten?

– Hva er en bursdag? spør jeg.

– Vet du ikke hva en *bursdag* er?! sier Sofia. – Det er jo den dagen du kom ut av magen til mammaen din.

Plutselig tar Sofia hendene sine foran munnen, og sier:

– Åh unnskyld, det glemte jeg! Du har jo ingen mamma ...

Sofia blir stille.

Jeg vet ikke hva jeg skal si, så jeg blir stille jeg også.

Etter en stund sier Sofia:

– Jeg har en idé! Bursdagen din kan være *i går*, den dagen jeg hentet deg på Dukkefabrikken!

– Ja! sier jeg og lykkeboblene popper opp i magen igjen.

Tenk at jeg har fått min egen bursdags-dag, akkurat som ekte barn!

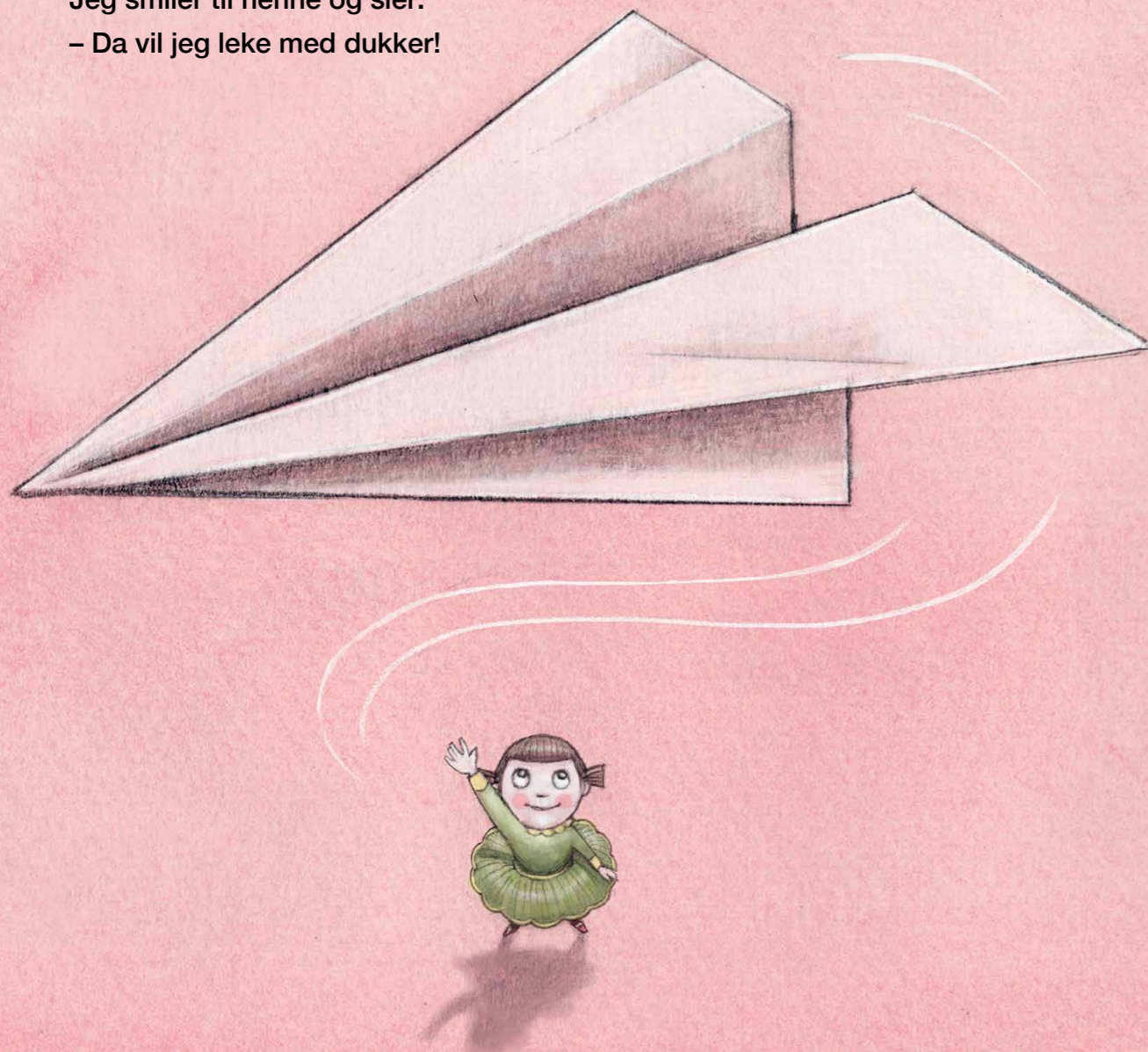
Dukkelek

Vi løper opp på rommet til Sofia.

– Nå er det din tur til å velge hva vi skal leke, sier Sofia.

Jeg smiler til henne og sier:

– Da vil jeg leke med dukker!

Vi finner frem hver vår dukke. Jeg velger Mini-Meg.

Sofia setter dukken sin på toppen av legotårnet vi bygget i går.

– Dette er liksom et flytårn, og dukkene passer på at flyene ikke kræsjer, sier Sofia.

Sofia lærer meg å brette papirfly.

Papirflyene glir lydløst i luften før de kræsjlender. Mitt fly gjør noen skikkelig rare skruer, og Sofia og jeg ler.

– Jeg skal bli flyver når jeg blir stor, sier Sofia. – Eller dyrlege. Hva vil du bli?

– Sånt gidder jeg ikke å tenke på, sier jeg og ser ned på dukken min.

– Hvorfor ikke? spør Sofia.

– Fordi ... jeg kan ikke bli noe annet enn en dukke, sier jeg. – Og så er det ikke noe gøy å tenke på hva som kommer til å skje med meg, når du blir stor ...

– Hva mener du? spør Sofia.

– Når du blir større, kommer du til å synes det er barnslig å leke med dukker og pakke meg ned i boksen min, sier jeg.

– Nei, det kommer jeg *aldri* til å gjøre! sier Sofia og ser forskrekket på meg.

– Jeg vil alltid være venn med deg!

– Kjenner du noen voksne som leker med dukker, kanskje? spør jeg.

Sofia tenker seg litt om, før hun svarer:

– Nei ... Men *jeg* kommer til å gjøre det!

– Vi får se, da, sier jeg og trekker på skuldrene.

– Åh, jeg skulle sånn ønske at vi kunne gjøre deg om til et ordentlig menneske!

sier Sofia og ser trist ut.

– Jeg også! sier jeg.

Sykkelturen

– Jeg har en idé! sier Sofia plutselig og spretter opp. – Mamma leste en bok for meg da jeg var liten, som handlet om en tredukke som ble til en ekte gutt. Det var bare på liksom, da. Men kanskje det finnes en bok om hvordan man kan gjøre det på ordentlig? Kom, vi drar til biblioteket og sjekker!

– Men jeg tåler jo ikke å være ute ... sier jeg.

– Vi pakker deg ned i boksen din, da blir du ikke ødelagt, sier Sofia.

– Jeg vet ikke helt ... sier jeg.

Tenk om Sofia forsøker å lure meg ned i boksen, fordi hun har blitt lei av å leke med meg? Kanskje hun heller vil være sammen med Ingrid, som kan leke ute?

– Lover du å gjøre meg stor igjen når vi kommer hjem? spør jeg.

– Selvfølgelig, sier Sofia.

– Er du helt, helt sikker?

– Så klart! Jeg ville aldri latt deg være alene nede i den teite boksen, sier Sofia.

Jeg puster dypt og sier:

– Ok, da gjør vi det.

– Er du klar? spør Sofia.

– Ja, svarer jeg og knytter nevene mine.

– Tre ... to ... en! sier Sofia og trykker på den røde knappen i nakken min.

PFFFFFFUTT!

Jeg krymper til mini-størrelse. Sofia putter meg forsiktig ned i boksen og tar på lokket.

Alt blir svart.

Jeg krøller meg sammen på bunnen og lukker øynene.

– Er du der? roper jeg.

– Ja! svarer Sofia. – Jeg legger deg i kurven foran på sykkelen min.

Hold deg fast, Dukke-Lise!

Hele meg begynner å riste, og jeg ler høyt.

Jeg reiser meg opp, åpner lokket bittelitt og kikker ut av en sprekk. Trær og hus suser forbi, og jeg ser barn som er ute og leker.

Jeg smiler da jeg ser en ekte hund. Den ser helt annerledes ut enn kosedyrene på Dukkefabrikken!

Plutselig kjenner jeg et kraftig rykk.

Før jeg vet ordet av det, svever boksen i luften og jeg blir slengt fra side til side. Boksen er så glatt ... Jeg klarer ikke å klamre meg fast!

– HJEEEEELP! roper jeg.

Boksen lander med et brak på bakken. Lokket faller av og triller bortover langs veien.

Jeg kikker ut, og ser at Sofia ligger i grøftkantene. Hun gråter!

– Jakken min har satt seg fast i hjulet, snufser Sofia. – Jeg klarer ikke få den løs!

Jeg må hjelpe Sofia! Jeg krabber ut av boksen og løper så raskt jeg kan mot henne. Men med de små beina mine, går det ikke særlig fort.

Plutselig merker jeg en mørk skygge gli over meg. Jeg kikker opp i luften. En stor fugl ser sultent ned på meg!

Hjelp! Kanskje den vil spise meg til lunsj?

Jeg kaster meg inn til siden og gjemmer meg under en stor blomst.

Fuglen flyr rundt og rundt oppi luften. Vingene lager svusjelyder. Den leter etter meg!

Jeg kryper enda nærmere stilken og bretter bladene rundt meg.

Til slutt gir den opp og flyr videre.

Jeg kryper lettet frem fra gjemmestedet mitt, og løper bort til Sofia.

Med de små hendene mine, klarer jeg å lirke jakken hennes ut av hjulet. Jeg får sorte flekker på hendene og kjolen min, men det gjør ikke noe.

– Tusen takk! sier Sofia. – Men du burde ikke ha gått ut av boksen, du tåler jo ikke å være ute.

– Ikke tenk på det, sier jeg. – Jeg vil jo hjelpe deg. Men hva var det som skjedde?

– Jeg var så redd for at boksen din skulle hoppe ut av kurven, at jeg glemte å se meg for mens jeg syklet, sier Sofia. – Jeg kræsjet med en stein og falt ... Men nå må vi forte oss å få deg inn i boksen igjen, så du ikke går i stykker!

Jeg kryper ned i boksen, og Sofia skrur på lokket.

Den hemmelige barneavdelingen

Fremme på biblioteket tar Sofia av lokket igjen. Jeg kjenner igjen lukten av kaffe.

Jeg stikker hodet opp og ser meg rundt. Rommet er fullt av bøker i alle slags farger og størrelser. Selv om det er mange barn og voksne der, så er det merkelig stille.

Sofia går bort til bibliotekdamen og spør:

– Unnskyld, men har du en bok som kan fortelle meg hvordan jeg gjør en dukke om til et menneske?

– Hm, *det* har jeg ikke blitt spurt om før, sier bibliotekdamen og smiler.

– Jeg tror ikke vi har en slik bok. Men kanskje det finnes noe på den hemmelige barneavdelingen vår? Bli med meg, så skal jeg vise dere.

Bibliotekdamen følger oss ned en trapp, bortover en mørk gang.

Det henger små lykter langs veggene.

Vi stanser foran en liten dør. På døren henger det et skilt, der det står:

HEMELIG!
VÅKSNE INGEN
ADGANG!

– Inne i dette rommet er det bøker barn har skrevet helt selv, sier bibliotekdamen.
– Og det er bare barn som får lov til å lese dem. Voksne får ikke lov til å gå inn i rommet en gang. Det er strengt forbudt, også for oss bibliotekarer som jobber her. Så her må dere gå inn alene. Tør dere det?

– Ja! sier Sofia, før jeg rekker å tenke meg om.

Bibliotekdamen gir nøkkelen til Sofia og ønsker oss lykke til.

Da bibliotekdamen har gått, låser Sofia opp døren. Døren knirker skummelt da hun åpner den.

Sofia går inn i rommet. Det lukter gammelt og innestengt.

Jeg titter forsiktig opp av boksen, men det er så mørkt at jeg ikke kan se noe.

Sofia finner til slutt lysbryteren og skrur på lyset.

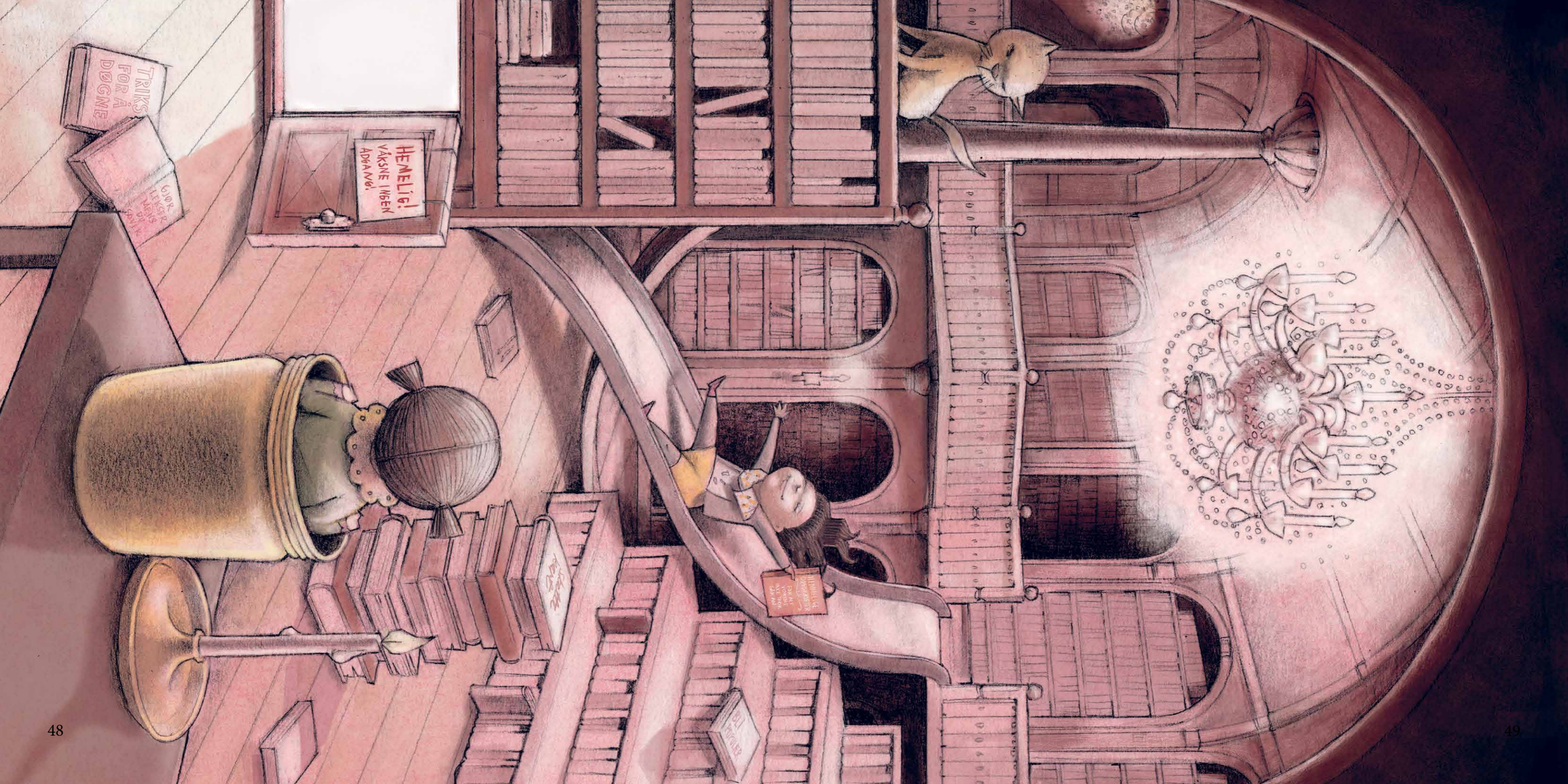
Rommet er mye større enn jeg trodde!

Jeg stiller meg på tærne for å se bedre.

I taket henger flotte lysekroner, som på et eventyrslott. På gulvet er det store hauger med bøker. Det er lett å se at ingen voksne har ryddet her.

Langs veggene er det bokhyller, som går helt opp til taket. Hyllene er som trapper, slik at en kan klatre opp, uten å bruke stige. Det er festet sklier på sidene, som en kan bruke for å komme ned igjen.

Sofia setter boksen min fra seg på et bord, og klatrer oppover en bokhylle. Hun stanser på midten og kikker bekymret ned.

– Jeg tror dette er høyt nok, sier hun.

Sofia lar pekefingeren gli over bøkene. Til slutt løfter hun ut en rød bok av hyllen, og blåser støv av den.

– Denne boken heter «*Hemmelige oppskrifter på alt voksne ikke tror at går an*», roper Sofia ned til meg. – Kanskje vi finner noe vi kan bruke der?

Hun setter seg på sklien, holder godt rundt boken og SVOSJ! så er hun nede på gulvet igjen.

Sofia legger boken på bordet ved siden av meg, og begynner å bla.

– Kult! sier Sofia. – Her er det oppskrifter på hvordan man kan fly, bli supersterk og supersmart! Men det varer bare i 10 minutter, da ...

Sofia blar videre.

Plutselig stanser hun og sier ivrig: – Jeg tror jeg har funnet noe!

Her er en oppskrift på hvordan en kan få oppfylt et ønske, sier Sofia og leser høyt:

HVORDAN DU KAN FÅ OPPFYLT ET ØNSKE:

1. GÅ UT EN NATT DU KAN SE STJERNENE SKIKKELIG BRA. DET MÅ IKKE VÆRE MASSE SKYER PÅ HIMMELEN.
2. SÅ MÅ DU STIRRE OPP PÅ HIMMELEN. DU MÅ VÆRE GANSKE TÅLMODIG, FOR DET KAN VÆRE AT DU MÅ STÅ SÅNN EN STUND.
3. HVIS DU SER ET STJERNESKUDD, SÅ MÅ DU LUKKE ØYNENE OG SI ØNSKET DITT **INNI** DEG. IKKE SI DET HØYT! (DU MÅ PÅ EN MÅTE LATE SOM OM DU SNAKKER TIL DEG SELV, BARE AT INNI DEG.)
4. TIL SLUTT ER DET EN **SUPERVIKTIG** TING: FOR AT ØNSKET DITT SKAL BLI OPPFYLT, SÅ MÅ DET VÆRE HEMMELIG. DU MÅ IKKE FORTELLE **NOEN** ANDRE HVA DU HAR ØNSKET DEG!!!! SELV IKKE TIL BESTEVENNEN DIN!!!

- Det vil jeg prøve! sier jeg.
  - Men det er jo farlig for deg å være utendørs, sier Sofia.
  - Ja, men vi *må* prøve, sier jeg. – Dette er den eneste sjansen jeg har til å bli en ordentlig jente! Dessuten så gikk det jo bra i stad, da jeg hjalp deg med sykkelen. Så da går det sikkert bra denne gangen også.
  - Men kanskje vi bare hadde flaks ... sier Sofia. – Hva skjer egentlig hvis du blir ødelagt?
  - Da blir jeg til en vanlig dukke, sier jeg. – Men jeg vil heller det, enn å være en levende dukke for alltid.
  - ... Ok, sier Sofia og får en bekymret rynke mellom øynene.
- Hvis det er stjerneklart i natt, så kan vi prøve.

Ønsket

Den friske natteluften kiler meg i nesen. Trærne ser ut som skumle troll.

Vi setter oss ned i det våte gresset og kikker opp. Månen og stjernene er så fine at jeg glemmer å blunke.

Sofia skal vise meg noen stjerner som heter Karlsvogna, og peker opp på himmelen. Til slutt ser jeg det. Stjernene ligner på en diger dukkevogn!

Vi legger oss ned i gresset for å lete etter stjerneskudd. Det stikker kaldt på ryggen min.

- Men hvordan ser et stjerneskudd ut, egentlig? spør jeg.
- Det ser ut som en lysende strek som faller nedover, og så plutselig er den borte, sier Sofia.

Vi stirrer opp på himmelen. Men alle stjernene sitter der de skal.

Plutselig hører jeg praslelyder fra skogen, bak huset. Det høres ut som skritt! Jeg setter meg raskt opp.

- Hva var det!?! sier jeg bekymret.
  - Det er sikkert bare et rådyr, sier Sofia.
- Jeg ser spørrende på henne, for jeg aner ikke hva et rådyr er.
- Du vet ... som Bambi? sier Sofia.
  - Å ja! sier jeg og ler lettet.

Jeg legger meg ned i gresset igjen og kikker opp på himmelen.

Akkurat da peker Sofia ivrig opp på himmelen og roper:

- Se, et stjerneskudd!
- Men så synker hun skuffet sammen og sier: – Å nei ... det var visst bare et fly.
- Vi fortsetter å stirre opp på stjernene. Det er helt stille, bortsett fra vinden som suser i trærne.

Etter en stund begynner jeg å kjenne meg stiv. Det er sikkert fordi det er så kaldt.

Kanskje vi bør gå inn snart? Jeg tror ikke vi kommer til å se noe stjerneskudd ... Det er alt for mange stjerner å passe på, og vi kan jo ikke se på alle samtidig.

Plutselig ser jeg et lysglimt.

Magen min gjør et hopp.

Lyset faller raskt nedover og lager en strek på himmelen.

– Jeg ... jeg tror jeg ser et stjerneskudd! stotrer jeg.

– Hvor da?! roper Sofia.

– Der! roper jeg og peker.

Sofia rekker akkurat å se det, før det blir borte.

– JA! Det var et stjerneskudd! sier Sofia ivrig.

– Er du sikker? spør jeg.

– Helt sikker! sier Sofia. – Det så helt likt ut som det pappa viste meg på hytta.

Å, så spennende! Nå må du lukke øynene og si ønsket ditt inni deg.

– Ok, sier jeg, lukker øynene og tar et dypt pust.

Inni meg sier jeg: Jeg har så lyst til å bli en ordentlig jente, så jeg kan leke ute med Sofia. Da kunne vi hoppet sammen, på den hoppedingsen ... Og jeg kunne begynt på skolen, sammen med alle de andre barna, og lært meg å lese og skrive! Det er ikke noe gøy å være hjemme alene hele dagen, uten å ha noen å leke med.

Sofia er så snill mot meg, og jeg har så lyst til at vi alltid skal være bestevenner. Men jeg vet hva som kommer til å skje, når Sofia begynner på skolen. Da kommer hun til å få mer lyst til å leke med Ingrid, og de andre i klassen, enn med meg.

Og etter en stund vil hun synes det er barnslig å leke med dukker ...

Det renner en kald tåre nedover kinnet mitt.

Jeg er så lei av å være redd for å bli pakket ned i boksen! Å hele tiden tenke på

at jeg må oppføre meg bra, så ikke bestevennen min blir lei av meg. Det er urettferdig! Vi dukker burde også få lov til å bestemme hva vi skal leke, uten å være redd for å bli stappet ned i en boks!

Jeg sukker.

Jeg skulle ønske at jeg bare kunne være meg selv, og at noen likte meg akkurat sånn som jeg er!

Sofia er så heldig, som har en mamma og pappa som er glad i henne, uansett hva hun gjør. Det vil jeg aldri få. Men hvis jeg blir en ekte jente, så kan jeg kanskje få et barn selv en gang? Det hadde vært så fint ... Å ha en som jeg var glad i, og som alltid var glad i meg. Jeg tror jeg ville passet til å bli en mamma. Jeg har jo øvd meg masse med å leke med dukker.

Så vær så, vær så snill å gjør meg til en ordentlig jente!

Jeg kommer ikke på noe mer å si, og åpner sakte øynene.

Jeg ser at Sofia også sitter med lukkede øyne. Det ser ut som hun tenker hardt. Kanskje hun også ønsker seg noe? Jeg lurer på hva hun ønsker seg i så fall?

Mørke skyer

Månen forsvinner bak noen skyer og det blir mørkere.

Sofia reiser seg opp, hopper opp og ned, og slår armene rundt seg.

– Brrrr! Jeg begynner å bli skikkelig kald, sier Sofia. – Og dette virker visst ikke ...

Skal vi gå inn, eller?

– Ja, sier jeg og forsøker å reise meg opp. Men beina mine vil ikke røre seg!

– Jeg klarer ikke å reise meg! sier jeg.

Sofia ser på meg med store, redde øyne og sier:

– Jeg skal hjelpe deg! Vi må få deg inn med en gang!

Med hjelp fra Sofia, humper jeg inn i huset og legger meg på sofaen. Sofia brer et mykt pledd over meg og setter seg ved siden av meg.

Jeg kjenner på beina mine under tepet. De er stive, nesten som hard plast.

Hodet mitt kjennes tungt. Jeg har bare lyst til å lukke øynene og sove. Men først vil jeg si noe viktig til Sofia.

– Ikke bli lei deg ... sier jeg forsiktig. – Men jeg tror jeg holder på å bli til en vanlig dukke.

– Nei, du får ikke lov til å gå i stykker! sier Sofia.

– Selv om det ikke virket, så er jeg glad for at vi prøvde, sier jeg.

– Og jeg har i hvert fall *følt* meg som en ekte jente sammen med deg! Det er ikke mange dukker som får være oppe midt på natten, og se ekte stjerner. Og som får bli med på biblioteket, og nesten blir spist av en fugl på veien, sier jeg og smiler.

Sofia hikster.

– Du er den beste vennen jeg kunne fått, sier jeg. – Og jeg er sikker på at du finner deg en ny bestevenn når du begynner på skolen ...

– Ikke si sånt! sier Sofia, med tårer i øynene. – Jeg vil bare være bestevenn med deg! Du er den beste vennen jeg noensinne har hatt.

Sofia tar hånden min og vi blir stille.

Løftet

Skyene flytter på seg, og måneskinnet strømmer inn gjennom vinduet.

- Kan du love meg en ting? spør jeg.
- Ja, hva som helst, sier Sofia.
- Selv om jeg blir til en vanlig dukke, kan du leke litt med meg av og til?

Så er vi på en måte fortsatt venner?

Tårer renner stille nedover kinnene til Sofia og treffer hånden min.

- Selvfølgelig, snufser Sofia. - Men du får ikke lov til å bli en vanlig dukke!

Jeg vil ha deg akkurat som du er!

Ordene til Sofia strømmer igjennom kroppen min. Tenk at hun vil ha meg akkurat som jeg er, selv om jeg bare er en dukke! Det er jo det jeg alltid har drømt om!

Det prikker og stikker rart i hele meg. Det kjennes som om noen har skrudd opp varmen min.

- Vet du hva? sier jeg og setter meg opp i sofaen. - Jeg føler meg mer oppladet.
- Sofia stirrer på meg med åpen munn.
- Hva er det? spør jeg.
  - Du ... du ... ser så annerledes ut, stotrer Sofia. - Kom, du må se deg selv i speilet!

Jeg klarer å reise meg opp helt selv, og vi går bort til det store speilet i gangen.

Øynene, huden og håret mitt ser annerledes ut ...

Jeg tar forsiktig på kinnet mitt. Det kjennes mykt og varmt.

Sofia løfter opp håret fra nakken min, og sier:

- Den røde knappen er borte!
- Det er ikke mulig ... sier jeg og rister sakte på hodet.
- Se, du har fått ekte hår! sier Sofia og drar meg i musefletten.
- Au, det lugger! sier jeg.

- Der ser du! sier Sofia. – Det ville ikke gjort vondt hvis det fortsatt var dukkehår, som var limt fast til hodet ditt. Jeg tror du har blitt en ordentlig jente!
- Sofia og jeg ser på hverandre.
- Så hopper vi opp og ned som to sprettballer, og skriker av glede.
- Vi klarte det! roper jeg. – Jeg har blitt en ekte jente! Nå kan jeg endelig leke ute!
- Og vi kan begynne på skolen *sammen!* jubler Sofia.

Etter at vi har skreket oss hese, kjenner vi hvor trøtte vi er. Vi tar på oss pysj og kryper opp i sengene våre.

- Sengen kjennes god og varm, og vi sovner like fort som superlim stivner.
- Jeg sover gjennom hele natten, akkurat som Sofia.

Spørsmålet

Dagen etterpå baker vi favorittkaken til Sofia, for å feire at jeg har blitt en ordentlig jente. Denne gangen klarer jeg å ikke få eggeskall ned i deigen.

- Skjeen synker ned i den varme kaken. Endelig skal jeg få smake ordentlig mat!
- Jeg åpner munnen og tygger. Kaken smelter i munnen min.
- Dette er det beste jeg har smakt! sier jeg og smatter fornøyd.
- Det er jo det *eneste* du har smakt også, da, ler Sofia.

Etter å ha spist oss kvalme på kake, løper vi barbeint ut i hagen. Gresset lukter søtt og kiler under føttene.

- Kom, vi går opp på trampolinen! sier Sofia.

Vi krabber opp stigen. Sofia trekker igjen glidelåsen, og det blir til vårt eget, hemmelige rom!

- Vi legger oss på ryggen og kikker opp på himmelen.
- Skyene svever sakte over oss, og ser ut som bomulldyr.

- Du, Lise ... Det er en ting jeg har lyst til å spørre deg om ... sier Sofia.
- Hva da? spør jeg og kikker bort på Sofia. Hvorfor ser hun så alvorlig ut?
- Jeg har alltid ønsket at jeg hadde en søster, sier Sofia stille. – For da ville jeg hatt en venn som alltid var vennen min, selv om vi kranglet ... Og så lurte jeg på om du har lyst til å være søsteren min? ... Du kan godt si nei, altså!

– Selvfølgelig vil jeg være søsteren din! sier jeg og tar hånden hennes. – Men ... tror du det er greit for mammaen og pappaen din?

- JA! sier Sofia. – Jeg vet de håpet at jeg skulle få en lillebror eller lillesøster. Men mamma har sagt at de ikke klarte å lage flere barn. Så de kommer til å bli superglade!

Sofia og jeg svever høyt opp i luften, igjen og igjen.
Magen min er full av lykkebobler.
Håret mitt stritter til alle kanter, og kjolen min flagrer.

Oppi skyene flyr fuglene.
Jeg flakser med armene og roper:
– Unna vei fugler, her kommer vi!

nipp snapp snute, så var det eventyret ute, og Dukke-Lise og Sofia levde lykkelig videre, som søstre. Lurer du på hvordan jeg kan vite det? For å finne svaret på det, må du forsøke å løse denne gåten: Da jeg var liten, pleide jeg å gå med musefletter. Favorittfargen min var grønn, og jeg var veldig glad i å leke med dukker ... Klarer du å gjette hvem jeg er?

Men hvordan gikk det så med de andre dukkene? Med Tøysekoppen, Jåledukken og Superhelten? Og med roboten Arnold? Ja, det er en annen historie, og den skal du få høre neste gang.

Les også første bok i serien!

«LEKEN OG HUMORISTISK»

May Grethe Lerum, Bok365.

BESTEVENN PÅ BOKS ★ trilogien

14. februar 2019 kommer bok nummer 3
i «Bestevenn på boks»-trilogien.

Det var en gang en magisk dukkefabrikk som lagde helt spesielle dukker. Dukkene var nesten som vanlige barn: De kunne gå, tenke og snakke selv. Når dukkene var ferdige, ble de puttet i små bokser og sendt til leketøysbutikker over hele landet, slik at alle barn kunne kjøpe seg en bestevenn.

En av dukkene heter Dukke-Lise. Hun drømmer om å bli en ekte jente. Dette er hennes historie.

HEMELIG!
VÅKSNE INGEN
ADGANG!

Figenschou forlag

ISBN: 978-82-93335-71-9

9 788293 335719

figenschouforlag.no